

Maria (66) ontmoette twee bijzondere Jozeffen in haar leven

In onze zoektocht naar hedendaagse sporen van Maria en Jozef troffen we Maria en Jo. Niet in een kerststal hier ver vandaan, maar in Geel.

(artikel van Valérie Kabergs, www.otheo.be)

Het vredeslicht staat te flakkeren voor het huis waar ik aanbel. Een vrolijke dame opent de deur. Dat moet Maria zijn. Ik word vriendelijk naar binnen geleid. Pas enige tijd later merk ik dat ik ook een kamertje passeerde waar Jo (75) zit. 'Jo blijft liever op de achtergrond,' verklaart Maria. 'Daarin lijkt hij alvast op de bijbelse Jozef!'

Al gauw blijkt dat Kerstmis een bijzondere periode is voor het koppel. 'Vooral onze eerste Kerstmis samen was bijzonder,' vertelt Maria. 'We waren toen nog niet zo lang een koppel. Kerst was het eerste feest dat we bij elkaars familie vierden. Dat voelde heel speciaal.'

Vertrouwen ondanks verdriet

Wanneer ik pols hoe Maria en Jo elkaar leerden kennen, komt er ook verdriet naar boven. 'Voorheen was ik al eens getrouwd. Met Dirk. Ook een Jozef trouwens: Dirk Jozef. We hebben samen drie kinderen. Dirk overleed op 36-jarige leeftijd aan darmkanker. We belandden in een tijd van groot verdriet.'

Maria Gerits met een foto van haar en Jo als kersvers koppel en eerste man Dirk Jozef rechts op de foto's. Zowel de kribbe als het kruis bevinden zich betekenisvol tussen beiden. © Valérie Kabergs

Toch benoemt Maria meteen ook een sterk vertrouwen. Die mengeling van verdriet en vertrouwen doet mij aan de hemelse Moeder denken. 'Dirk was er rotsvast van overtuigd dat de dood niet het einde was. We geloofden daar samen in. Dat geloof heeft ons tijdens zijn ziekte en mij na zijn dood heel erg gesterkt. Zonder dat geloof zou alles er veel wanhopiger hebben uitgezien.'

Net als de bijbelse Maria moest Maria Gerits afscheid nemen van een geliefde van in de 30 jaar. 'Ik weet nog hoe ik na Dirks dood aangetrokken werd door het grote kruis dat ophangt in onze kerk. Om het te kunnen zien, moest ik mezelf wel rechtop zetten en omhoog kijken. Als ik kromgebogen bleef, kon ik het gewoonweg niet zien. Dat beeld en die symboliek zijn me altijd bijgebleven.'

Ja!

In die jaren van verdriet was het moeilijk om open te staan voor andere ontmoetingen. Maar in 2001 overkwam er Maria een nieuw groot geschenk. 'Ik ben altijd leerkracht wiskunde geweest in het Sint-Dimpnalyceum hier in Geel. Jo was ook wiskundeleerkracht, maar dan in het Sint-Aloysiuscollege. In september 2001 zijn de scholen samengegaan en werden we collega's. We hadden meteen een goede klik en werden een koppel.'

Jo's achternaam is Dierckx. Mijn eerste man heette Dirk Jozef. Ik zag het als een teken van hierboven dat ik mocht vertrouwen op onze weg samen.

Maria Gerits

Net als haar bijbelse voorgangster durfde Maria 'ja' zeggen op dat nieuwe geluk. 'Het voelt voor mij alsof Jo op het juiste moment in mijn leven kwam. Toen ik vernam dat hij Jo Dierckx heet - en wetende dat mijn eerste man Dirk Jozef heette - zag ik het als een teken van hierboven dat ik mocht vertrouwen op onze weg samen. Het hielp ook enorm dat onze omgeving ons prille ja aan elkaar ondersteunde. Zowel in onze families als daarbuiten. Mijn collega's hadden mijn grote verdriet gezien en waren heel blij dat ik terug de liefde had gevonden. Jo was tot dan toe alleen geweest en ook hem gunde iedereen het geluk.'

Al een jaar later bezegelden Maria en Jo hun ja aan elkaar in een huwelijk. 'Die belofte en gedragenheid vonden we belangrijk en hadden we ook nodig. In onze eerste jaren als nieuw samengesteld gezin was het zeker niet altijd gemakkelijk. Maar er was ook veel vreugde. Ik kreeg er op die dag een tweede schoonfamilie bij. Ik zal altijd drie families hebben trouwens. De broer van mijn eerste man Dirk was zelfs de getuige in mijn huwelijk met Jo.'

Rotsen in de kerk

Dat ja-woord aan elkaar trekken Maria en Jo door in hun verbondenheid met de plaatselijke parochie in Geel. Jo is net als de bijbelse Jozef de timmerman heel handig en een rots in de branding als aanspreekpunt voor alles wat met het kerkgebouw te maken heeft. 'Hoewel hij niet van de belangstelling houdt, staat Jo altijd klaar voor anderen.'

Jo is net als de bijbelse Jozef de timmerman heel handig en daardoor aanspreekpunt voor alles wat met het kerkgebouw te maken heeft.

Maria Gerits

'Zelf sta ik veel meer op de voorgrond door de taken die ik opneem. Ik moet toegeven dat ik mij ook heel snel aangesproken voel en het moeilijk heb om nee te zeggen. Dat maakt dat ik heel wat engagementen opneem en combineer.'

De inzet voor de parochie loopt als een rode draad doorheen Maria's leven. 'Alles begon met een gezinsviering,' vertelt Maria. 'Toen Dirk en ik in Geel kwamen wonen, sprak de gezinsviering die we bijwoonden ons aan. Na de geboorte van onze oudste zoon kwam al snel de vraag of we hem niet wilden laten dopen tijdens zo'n gezinsviering. Wat later zochten ze extra medewerkers en sloot ik me aan bij het groepje dat de vieringen voorbereidde. Nadien rolde ik mee in de catechese voor dopelingen en eerste communicanten.'

Ook Dirk nam een engagement op in de kerkfabriek. Hij ervaaarde dat als een hele belangrijke taak en vervulde ze - zoals het een Jozef betaamt? - met veel zorg vanop de achtergrond.'

Sterke vrouwen

Toen Dirk stierf, ging men op zoek naar een vervanger. 'Toen ik hoorde dat men zocht naar een vrouw, bood ik me zelf aan,' zegt Maria. 'Dat is de enige keer dat ik echt bewust voor een engagement gekozen heb. Voor al de andere ben ik gevraagd of ik rolde er geleidelijk aan in. Ik wist hoe belangrijk deze taak voor Dirk was en wou ze uit eerbied voor hem verderzetten. Uiteindelijk werd ik zelfs voorzitter van de kerkfabriek.'

Onderdanig ben ik absoluut niet! En ik betwijfel sterk of de bijbelse Maria dat was.

Maria Gerits

Erkenning van en leiderschap voor vrouwen in de Kerk zijn trouwens een belangrijk stokpaardje van Maria Gerits. 'De bijbelse Maria wordt vaak voorgesteld als een onderdanige vrouw, maar ik betwijfel of ze dat ook was. Er schuilt veel leiderschap in haar. Ik denk dat er trouwens ook nog veel andere Maria's in de geschiedenis zijn geweest die heel belangrijk waren voor de Kerk, maar wiens rol - vaak door mannelijke geschiedschrijvers - werd geminimaliseerd.'

Maria uit Geel is er zelf heel duidelijk over: 'Onderdanig ben ik absoluut niet! Ik denk dat vrouwen het kerkelijke leven vaak in grote mate dragen en ook veel toe te voegen hebben. De taal die vrouwen gebruiken, is doorgaans veel menselijker en zachter'.

Kwetsbaar Kind

Maria Gerits is in vele opzichten als een zorgende moeder voor haar parochie. Maar ze herkent zich ook in het kwetsbare Kind uit de kribbe.

'Mijn eigen familie woont in Lommel; dat is niet zo dichtbij. Toen Dirk heenging, was ik blij ook een warme thuis te vinden in de kerkgemeenschap. In de groepjes die bezig waren met de gezinsviering in het bijzonder. Ik mocht er mijn verdriet delen. Ook in al mijn kwetsbaarheid mocht ik deel uitmaken van de gemeenschap. Zij waren er echt voor mij.

Het waren deze mensen ook die het eerst op de hoogte waren van mijn liefde voor Jo. Ze hebben hem meteen mee opgenomen in de hechte vriendschap die er al was.'

Ook in al mijn kwetsbaarheid mocht ik deel uitmaken van de kerkgemeenschap.

Maria Gerits

Helaas werd ook het huwelijk van Maria en Jo niet gespaard van beproevingen. 'Jo werd enkele jaren geleden ook ziek. Darmkanker. Opnieuw. Dat was bijzonder confronterend. Zelf leed ik ook twee jaar aan een neurologische ziekte. Maar we zijn er altijd geweest voor elkaar. Soms was Jo de sterke, soms ik. Die afwisseling is nodig. Je moet allebei verdriet kunnen en mogen hebben. En vertrouwen: hoe donker het soms ook is; het wordt terug licht.'

Het Kind in de kribbe doet Maria gelukkig ook denken aan de vreugde om haar eigen kinderen en intussen ook al twee kleinkinderen. 'Mijn oudste zoon is geboren op 3 december en mijn oudste kleinzoon op 4 december. Allebei in de adventstijd. Ze doen mij vasthouden aan het leven en erbij stilstaan hoe belangrijk dat is.

De kleinkinderen zijn ook Jo's grote vreugde trouwens. Ze zijn dol op hun bompap. In die context treedt *bomma'tje* misschien soms wat meer in de schaduw (*lacht*).

Kinderen roepen het beste in je naar boven en verbinden mensen met elkaar. Dat is ook wat God hier op aarde wil komen doen, denk ik'.

Met veel dank aan Griet om te reageren op onze oproep en het brengen van dit unieke verhaal mee mogelijk te maken!